

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. V. Affectus Jesu Christi erga sanctissimam Matrem suam, & reciproci affectus sanctissimæ Virginis erga charissimum suum Filium, qualésque nostros oporteat esse.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

statu firmè habet, sicut corpus & anima, quæ cum maximâ sibi invicem obstringantur necessitudine & amicitia, eosdem patiuntur dolores, quibus se invicem afficiunt, ita ut reciprocas inter se possent cedere querelas.

Anima diceret Corpori: Eheu! Ego sum, quæ te excrucio: Nisi enim animaret te, sentire dolores non posses; Et corpus responderet animæ; Eheu! Ego te affligo; si enim induta non esses carne meâ tangi & torqueri non posses ullo dolore sensibili. Eadem ferè ratione, Sanctissima Virgo suum aspicit Filium in Cruce, in quâ vehementissimos tolerat dolores: Eheu? Dicit ipsa; Ego sum, quæ te affligo, si enim non dedissem tibi corpus passibile & mortale, quale geris, impassibilis fores, &

Si Corpus & anima invicem unita naturaliter se invicem affligunt; quanto magis JESUS & MARIA

invulnerabilis, non minùs, quàm Deus Pater tuus; Ego igitur te excrucio, ego Mater tua lævis te afficio doloribus, te dilectum meum Filium, & Deum meum immortalem: Et Filius aspiciens divinam Matrem suam, quæ eosdem juxta Crucem patitur dolores, dicit ipsi ex compassione quâdam omni plenâ teneritudine & amore: Eheu! Ego sum, qui te excrucio! Ego tibi pario & paro crudele, quod toleras, tormentum; Ego enim te animans sum anima; Et tu non recipis in corde tuo repercussionem omnium dolorum meorum, nisi quia illorum sum ego principium. Et hæc omnia per Sanctum sunt Spiritum, ex cujus obumbratione Sanctissima Virgo, suo dedit Filio corpus humanum.

utpote uniti per Spiritum Sanctum.

ARGUMENTUM.

Affectus JESU Christi erga Sanctissimam Matrem suam, & reciproci affectus Sanctissimæ Virginis erga Charissimum suum Filium, qualisque nostros oporteat esse.

ARTICULUS V.

S. Laurentius Justinianus lib. de triumphali agone cap. 11.

HAc super te Sanctus Laurentius Justinianus concepit affectum hunc suâ dignum pietate: Gemit Filius, quod videat Sanctissimam Matrem suam, præsentem spectaculo tragico Passionis suæ: Loquitur is in secreto cordis sui voce admodum lugubri;

ut quid huc venisti, columba mea, dilecta mea, meos ut augeas dolores tuâ præsentia? Siquidem cruciatus, quem suffers, dilaniat cor meum. Eheu! Eheu! Quò curris Mater mea? ad fontem lacrymarum, ad torrentem amaritudinum, ad abyssum tristitiæ: Recede,

de, meūque leni dolorem, meis abscondendo te oculis; L. vera temetipsam à malorum diluvio, quo submergor; portare non poteris immensum divinorum pondus dolorum, quibus ipsemet absorbeor omnipotens DEVS; Non nisi meos augebis cruciatus cruciatibus tuis: Carnifices minùs affligent me exterius crudelitate hinc, quàm afflictura me sis interiùs tui amoris tenetudine: Tu congeminas omnes dolores meos, magnitudine dolorum tuorum; Bis igitur Crucifigendus sum, semel à carnificibus, semel ab amore tuo. Hem, quid respondet ad hæc Sanctissima Virgo?

Explicavit semetipsam per reciprocos animæ suæ affectus, loquens Sanctæ Brigittæ per dilectam & admodum familiari famulæ suæ, cui sæpiùs intima cordis sui aperuit arcana. Quando dilectus meus Filius nascebatur è Virgineo utero meo, sentiebam dimidium cordis mei ex meipsâ egredi, & nasci cum ipso; Et quando patiebatur ipse in Passione suâ, sentiebam pati cor meum eisdem dolores: quamvis enim non nisi dimidiam ampliùs habuerim illius partem, pars, quam ampliùs non habebam, faciebat omnes filij sentire dolores partem illam, quam habebam adhuc: Sic quando Filius meus tam crudeliter fuit flagellatus, eâdem ratione flagellatum sentiebam Cor meum, & eundem illius experiebar dolorem:

Quando aspexi ipsum coronatum spinis; perforatum erat Cor meum earundem spinarum aculeis: quando intuebar manus ipsius ac pedes confixos clavis in Cruce, tolerabat Cor meum sævos dolores eorundem vulnerum. Aspiciebam ipsum fixè, & ipse similiter aspiciebat me, meique oculi ipsius intuenti plagas, effundebant torrentis more sanguinem cordis mei, sicut ipse more torrentis effundebat sanguinem Corporis sui: Tanta sufferebam aspiciendo ipsum, ut solus ipse bene agnoscat magnitudinem pœnarum mearum; & ipse sufferebat tanta, aspiciens me ita pati, ut omnes immensi dolores, quos in suâ tolerabat personâ, sopiti viderentur ex aspectu dolorum meorum; & mihi quoque videbatur, quòd omnes dolores mei, quamvis vehementissimi, qui à purâ creaturâ tolerari possunt, nihil essent respectu dolorum ipsius: Hinc cum veritate dicere possum, dolorem ipsius fuisse dolorem meum, & mortem ipsius fuisse mortem meam, eòquòd Cor ipsius verè fuerit Cor meum. Ppende hoc bene Filia mea (prosequebatur Sanctissima Virgo ad Sanctam Brigittam) & profundè hanc veritatem insculpe animo tuo, & amarum tibi non erit deserere mundum, nec difficile contemnere cætera omnia, ut unicè te devoteas servitio ac amoris ipsius. Si amaveris ipsum ex toto corde tuo,

Nnnnn 2. si ama-

S. Brigitta
lib. 1. Re-
velat. cap. 66

Affectus re-
cipio i fan-
ctissimæ
Virginis
revelati
sanctæ Bir-
gittæ.

si amaveris ipsum unice, si amaveris ipsum ardentissime, proprio tuo cognosces experimento, quod nunquam cognoscere poteris, quoad ipsum ita amaveris.

Eheu! quid cogitare possumus de stupenda duritia nostra circa Passionem Redemptoris nostri, & barbatam nostram insensibilitatem circa compassionem Sanctissimæ Matris ipsius. Aspiciamus absque eo, quod commoveamur, tam portentosum hoc spectaculum, quod concussit cælum & terram; quod plorare fecit amare tum Angelos, tum homines; quod commovit & diffregit petras, quod pavore percussit ipsum infernum; nos aspiciamus hæc omnia absque affectu, siccis oculis, insensibili corde, haud aliter, ac si id esset æreum. Nonne ex hoc humiliemus nos usque ad abyssos, & moriamur præ pudore? Abscondamus nos in fundo nihili, & contremiscendo metumus æquissimas redargutiones, quas facere nobis poterunt omnes Creaturæ.

Tunc vocas te Christianum? Tunc profiteris, servare te legem, quæ tibi præcipit, ut ames Deum tuum ex toto corde tuo, ex tota animâ tuâ, & ex totis viribus tuis? An nuncupas te Filium ipsius, dum quotidie ipsum vocas Patrem tuum, ausus petere ab eo possessionem Regni ipsius, & prætere participacionem gloriæ suæ æternæ: Et ita negligis ipsum, ac si nihili es-

set apud te? Imò ita contempnisti illum, quasi minoris esset, quam palea: Aspexisti Sanctissimam Matrem ipsius Creaturarum omnium perfectissimam, quàm esse oportebat exemplar tuum; vidisti tollerare eam juxta plantam Crucis sacratissimos quosque dolores naturæ & gratiæ, & dolores etiam divinos, quibus ab amore suo cruciabatur, & nunquam eorum ulli compassus es in corde tuo?

Nonne sentire debebas dolores peccati, aspiciendo illud velut crudelem carnificem, JESUM Christum in Cruce excruciantem? Nonne sentire saltem debebas dolores naturæ, quando fuisses non nisi creatura prædita ratione? Ipsæ Diaboli, quibus nihil est supernaturalis, senserunt mortem Creatoris sui, contremiscentes præ timore, ad solam aspectum Crucis ipsius: Et tu, qui majorem illis habes notitiam de admirando excessu tormentorum ipsius: Tu, qui nō stis, ipsum mortuum esse pro te, & non pro ipsis; quando instructus non esses à lumine fidei divinæ; quando exploratam non habuisses historiam tragicam cruciatuum & mortis ipsius, nisi velut veritatem quandam humanam, novisses autem illam tam certam, ut dubitare de illa non posses; nonne saltem emolliri deberes, & aliquo commoveri affectu vel doloris, de opprobrijs Majestatis infinitæ tam indignis, vel compassionis ob crudi-

Exprobratio insensibilitatis nostræ circa passionem Domini nostri.

delitates tam iniquas in innocentem ipsius personam exercitas, vel gratitudinis ob incredibilem excessum amoris ipsius, quo stimulante hæc omnia patiebatur pro te? O quàm execranda tua est insensibilitas!

An igitur carebas sensu circa humanas res minimas, quæ tuum spectabant Emolumentum? Videre erat te inconsolabilem ob mortem alicujus Filij, ob sortem adversam cujusdam amici, vel ob jacturam paucorum bonorum temporalium? O probrum! O dedecus! Videre sæpius fuit feminas Christianas plorantes ob jacturam alicujus volucris, vel mortem parvi sui catelli, dum interim JESUS Christus, qui Deus est, quem ipsæ adorare se simulant, quæmque amare obstringuntur ex toto corde suo, sub pœnâ damnationis æternæ, elicere non potuit affectum vel minimum è corde ipsarum. Stupida & ingrata creatura! Deus igitur tuus tibi minoris est hæc volucre, hęc catellô, vilissimis hisce crepundijs? an lacrymis & dolore naturali prosequeris omnes hæc nugas, cuncta hæc titivilitia, & non nisi neglectu, non nisi contemptu prosequeris Deum tuum? Non immeritò te ita redarguerem, si tantum humanâ imbutus esses cognitione circa nostri veritates Evangelij.

Sed tu, quem divina fidei instruxerunt lamina; tu, qui Religionem profiteris Christianam, &

huic innixam cupis omnem fiduciam æternæ salutis tuæ; Tu, qui te pascis ac nutris Corpore & Sanguine adorando JESU Christi; Tu, qui hauris è fontibus gratiarum ipsius; an unquam scivisti, quid sit sentire dolores gratiæ, considerandò dolores Passionis ipsius? an ignorare potes, quòd gratia transcendat naturam, amorque divinus, qui velat supremus principatur Dominus in cunctis cordibus, quæ non privantur gratia, incomparabiliter sit fortior amore naturali; & consequenter, si amor naturalis necessariò sentire cor facit dolores naturæ, ob jacturam ejus, quòd amat, amor divinus, cum longè fortior sit, sentire vehementiùs cor faciat dolores gratiæ, quòd amat: An unquam id ipsum sensit?

An vehementer amare quis possit, & perdere id, quod amat, absque sensu? an esse hoc potest? Sed citra id, quòd perdat, an amare quis potest, & videre illum, quem amat, affectum injurijs, contemptum, malè acceptum, sanguine suo perfusum, expirantem morte violentâ, pœnosâ ac infamî; An amare quis potest, & videre hæc omnia absque sensu? An esse quis potest insensibilis, si vel minimam favillulam habet amoris? Non: Verum an insensibilis esse quis potest, si habet amoris multum? multò minus id potest. Quòmodo igitur esse quis possit insensibilis,

N n n n 3 si

Reprehensio Christianorum, quæ insensibiles sunt ad dolores gratiæ.

si habeat gratiam, si amet ipsam ex toto corde suo, & ex toto à animâ suâ, & ex totis viribus suis, sicut ad hoc obligati sumus ex præcepto omnium maximo? quis diffirebitur, hoc absolute esse impossibile? Fatere igitur, non habere, neque gratiam, neque amorem, si nullatenus ex eo commovearis. Interim interroga Cor tuum, an unquam senserit, quid sit sufferre dolores gratiæ, vel saltem sciat, de quo sit sermo.

Omnes ferè ignorant, quid sint dolores divini.

Si ignoras, quid sint dolores gratiæ, an cognosces, quid sint dolores divini? an unquam ipsorum solummodo concepisti in mente idæam? si id non nosti, addisce à Sanctâ Virgine, quæ tam vehementes patitur illos juxta Crucem, ut propterea merito nuncupetur omnium Regina Martyrum, cum nulla unquam ipsi par fuerit in tormentis, quibus ab amore suo amorum omnium maximo cruciata fuit ex aspectu Dilecti sui in Cruce pendentis.

Addisce id à tantis alijs Sanctis; à Seraphico Sancto Francisco, qui cum ex ijs habuerit animam totam contritam interitus, hosce dolores portavit etiam in Corpore suo, & ex singulari quodam, cunctisque sæculis admirando prodigio, vulneratus permansit ijs usque ad mortem, visibiliter, sed dolerosissimè gestans easdem amabilissimi & amantissimi JESU sui plagas, in

manibus suis, in pedibus suis, & in latere suo.

Addisce id à Sancto Dominico, de quo Sanctus Antonius scripsit, duos ipsius oculos fuisse quasi duos rivulos lacrymarum, quæ nunquam non defluebant, quatenusque amor Cordis ipsius, à quo incessanter adurebatur, fons erat & scaturigo; ita, ut per prodigium quoddam gratiæ, summè oppositum ordini naturæ, ignis produceret aquam, & hæc aqua, pro eo, ut extingueret ignem ipsius, illum potius nutrebat, magisque accenderet.

Addisce id à Sancta Margaritâ de Cortonâ, quæ non solum effundebat aquam à Capite suo per oculos, sed lapsus sanguinem à Corde suo, quæque sæpius excruciatam lacrymarum suarum abundantiam, tum dolorum suorum vehementiam, perdidit aspectum omnium creaturarum, ut nil amplius videret, quam oculis mentis suæ amabilissimum Salvatorem suum Cruci cohxum: Et in hoc statu, cum neminem amplius videret, nec etiam crederet se ab aliquo videri, utrinque portigebat manus, sicut aliquis faceret cæcus: Deducite me, inquit, ad dilectum meum; dicite mihi, ubi invenire possim ipsum. O mi JESU, jucundissima animæ mez vita, dic mihi, ubi quiescas, ubi moraris, ubi moraris in maximo dolorum tuorum excessu.

Regi-
affectus
Sanctæ Mar-
garitæ de
Cortonâ.

Cor.

cessu: Quæro te, desidero te, vo-
co te, ploro, clamo, morior præ
tristitiâ & fastidio, nisi inveni-
ero te, nisi patiar, nisi moriar pro te, &
amore tui. Hisce affectibus plu-
rimùm devotis, quibusque sum-

mè oblectabantur omnes, suum
obtinuit finem Consultatio. Sed
sequens magis adhuc fuit utilis,
magisque consolatoria.

¶ (o) ¶

§

CONSULTATIO XXVI.

*Phoenix, ubi agitur de Morte Sanctissima
Virginis.*

Chrysan-
tus, qui om-
nia in bonam ver-
tebat partem, faci-
lis ad credendum
ea, quæ bona sunt
quod Sanctus Pau-
lus recenset inter effectus & notas
Charitatis: *Charitas omnia credit.*
Vir hic nimisq; iam simplex, sed de
cætero admodùm devotus, ditissi-
mum sese existimabat, eodquod ju-
dicio suo possideret pretiosissimas
quasdam Reliquias, quas custodie-
bat velut hereditatem à majoribus
suis semper sollicitè conservatam in
familiâ suâ, quasque per traditio-
nem esse credebant fragmentum a-
liquod è Costis Sanctissimæ Virgi-
nis: Luitprandus cognatus ipsius,
doctior illo, eodquod paulisper fre-
quentaverit scholas, aliquantulum
etiam versatus in lectione Sancto-
rum Patrum, illudebat ipsius cre-

delitati, & errore exsolvere nite-
batur ipsum.

Infelix homo, dicebat ipsi Luit-
prandus, an ignoras, nos nihil ha-
bere ex Corpore Sanctissimæ Vir-
ginis in terrâ, sedque totum inte-
grum cum Animâ sua esse in cælo?
An nescis, annuatim celebrare Ec-
clesiam Festum gloriosæ ipsius As-
sumptionis, illamque credere,
quod triumphans in Corpore &
Animâ ingressa sit gloriam? Ad
equidem novi, respondit Chrysan-
tus; sed nonne habemus in terris
reliquias plurimorum Sanctorum,
qui etiam sunt in cælis? Ita qui-
dem aliorum Sanctorum, qui mor-
tui sunt, reponerat illi Luitpran-
dus, sed Sanctissima Virgo non est
mortua.

Quomodo, non est mortua, re-
plicat subsperè Chrysan-
tus, admira-
tus hanc propositionem: Ipsa igitur

Non habemus in ter-
ris reliqui-
as ex Cor-
pore San-
ctissimæ
Virginis.